

Приключенията на

ДОКТОР ТМСЪН

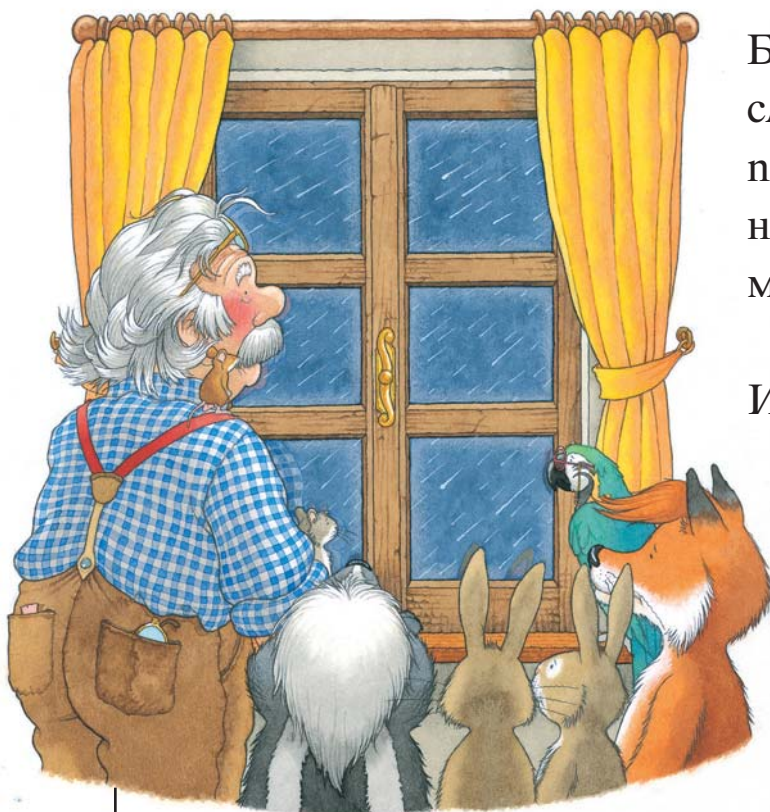
И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ ЖИВОТНИТЕ



ЕДИН СПЕЦИАЛЕН БОЛЕН
И ДРУГИ ПРИКАЗКИ

Издателство „Фюм“

Извънредно положение



Беше късна вечер. От дни слънцето изобщо не се показваше, валеше непрестанно и беше много студено.

– Апчиху! Апчихууу! Изглежда, здраво съм настинал. Ами да, при тия гъждове и моя стуг как да не настине човек... – измърмори доктор Томсън и за сто и първи път издуха носа си.

Изведнъж някой зачука настойчиво на вратата.

– Кой ли може да е по това време? – учуди се скунксът Фру Фру и отиде да отвори.

– Здравейте, момчета! Добър вечер, докторе! Извинявайте за безпокойството, но съм много притеснен, защото при нас, долу, в ниското, нивото на водата в реката се е покачило с цели петдесет и пет сантиметра от вчера. Според изчисленията ми,



ако продължава да вали така, до 3:45, гаже още в 3:39, за да сме точни, може да стане наводнение. Или направо потоп.

Късният посетител беше бобърът Бев, който живееше до реката. Изглеждаше, че не спира да говори, защото е уплашен, но всъщност беше просто точен до гребнаост, какъвто си беше винаги. Доктор Томсън обаче се разтревожи много от новината, която бобърът донесе.

– Ужас! – извика той. – Ако е така, ще бъде голяма трагедия! По бреговете на реката има хралупи и леговища на поне десет семейства различни животни. Водата ще ги залее. Веднага трябва да се намесим!

– Вероятно някакво паднало гърво спира водата – предположи бобърът.

– Не трябва да губим нито миг! – скочи докторът. – Донесете ми гългия шлифер и гумените ботуши за гъжд. Веднага! Пригответе се и вие!

Всички се облякоха и само след няколко минути забързаха към реката. По пътя докторът разпредели задачите.





Един специален болен



– Спря! Дъждът спря!
Хайде, събуждайте се,
можем да излизаме! – викаше
радостно таралежът Рик,
който погледна през
прозореца и видя, че слънцето
се подава от облаците.

Всички животни в къщата
на доктор Томсън отвориха
очи, размъргаха се и се
разсъниха. Таралежът беше

станал рано-рано, за да направи
палачинки за всички, които предишната нощ се бяха
приютили в къщата на доктора.

След като закусиха от вкусно по-вкусно, гостите
благодариха за гостоприемството и забързаха да се
приберат в домовете си.

– Много съм доволна – каза лисицата Аби. –
Успяхме хем да приютим пострадалите, хем добре
да ги нахраним. Докторът ще се гордее с нас... Но...
Къде е той? Защо го няма? – Аби се огледа тревожно.
– Още ли спи?



– Апчиху, апчихуу, апчихууу! – отекна от горния
етаж.

Всички животни се втурнаха по стълбите,
отвориха вратата на спалнята и завариха доктор
Томсън в леглото. Беше настинал ужасно и имаше
треска. Заради студа и дъжда от предишната нощ
беше вдигнал много висока температура.

– Бриятели, нашина се богредих допре! Апчихууу!
Не съм ше шуствал дологова жле от боне двайше
години! – загъгна докторът с пресипнал глас
и запушен нос.

После започна да бълнува. Животните, които
се бяха скупчили около леглото му, се изплашиха.

– Наистина е много зле! – извика зайчето Елиът. –
Трябва да направим нещо, за да го излекуваме!

– Но как да го излекуме? Обикновено
той лекува другите, а не обратното.

– Ще му дадем лекарство, както той
дава на нас! – каза катерицата Габи.

– Да, ама какво лекарство? Ние не
знаем кои са подходящите лекарства.
А ако сбъркаме и му дадем лекарство,
от което ще стане по-зле?



Има място за всички!



– Скъпи докторе, тази вечер ще ни почетеш ли пак разкази за животни? – помоли костенурката Клариса. – От оня френски писател, който живял преди много години... Как се казваше?

– Лафонтен се казва, глупачке! – присмя ѝ се надменно папагалът Фред. – Още ли не са ви омръзнали тези басни? Слушали сме ги хиляди пъти! Аз лично предпочитам други литературни жанрове. Например...

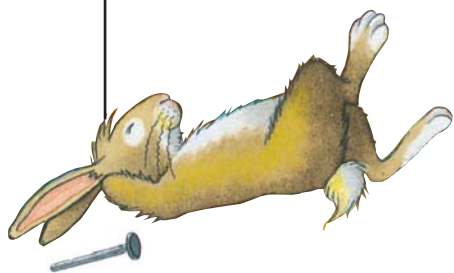
Останалите обаче го прекъснаха и замолиха в хор:

– Разказите за животни! Искаме разказите за животни!

– Тихо, тихо! – успокои ги доктор Томсън. – Добре. Тази вечер ще се съберем всички в моя кабинет, ще седнем пред камината и ще четем басните на Лафонтен.

Вечер, най-вече през зимата, доктор Томсън често събираше животните на топло край огъня, за да им чете разни истории, в които самите те бяха главни герои.

Докторът четеше и разказваше много интересно и всички слушаха със зяпнала уста.



Всички, но не и конят Бенджамин, който беше много егър и затова не можеше да влезе в къщата. През лятото той стоеше отвън и слушаше, погал глава през прозореца, но през зимата нямаше как да гържат прозореца отворен.

– Горкият Бенджамин! – съжаляваше го докторът. – Не е честно винаги да остава навън.

– А какво да направим? Да му кажем да влезе в хола и да седне на дивана ли? – изкуска се подигравателно папагалът Фред и се накокошени.

Но докторът не му обърна внимание, защото в този миг му хрумна гениална идея.

– Как не се сетих по-рано? – плесна се той по челото. – Идете до реката и извикайте бобъра Бев!

Всички знаеха, че Бев е много изобретателен и е добър строител.

